

Arrest

nr. 244 453 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oekraïense nationaliteit te hebben en van gemengde Russische/Oekraïense afkomst te zijn. U werd geboren op (...) in Rusland, in de regio Lipistkaya, staat Gryazi. U woonde nadien samen met uw familie in Oekraïne in het dorp Smotrytsj in het district Kamjanets-Podilsky, van de provincie Chmelnytsky. U volgde een beroepstechnische opleiding aan het college en u werkte vervolgens als bibliothecaris.

U huwde midden jaren 90' met S.A.M. (...). U woonde samen met hem in Kiev en u kreeg met hem één zoon. Het huwelijk tussen u en uw ex-man duurde twee jaar en na de scheiding keerde u met uw zoon terug naar het huis van uw familie in Smotrytsj. U werkte vervolgens als marktkraamster.

In de herfst van 2017 kwam u via een bevriende marktkramer – M. (...) – in contact met de islam en in april 2018 bekeerde u zich tot de islam. Nadat u zich bekeerd had, kreeg u negatieve reacties van de lokale bevolking en uw familie, voornamelijk van uw vader. Na verloop van tijd, ongeveer vanaf de zomer van 2018, verergerde de situatie en werd u meermaals fysiek mishandeld door uw vader. Uw zoon probeerde u te verdedigen tegen deze mishandeling door uw vader.

Begin augustus 2018 stond u op de markt toen twee mannen van de Veiligheidsdienst of de geheime dienst van Oekraïne (SBU) bij u langskwamen. Ze vroegen u om mee te gaan naar het kantoor omdat ze vermoedden dat u illegaal op het grondgebied verbleef en u uw documenten niet bij zich had. Ze ondervroegen u en nadat uw zoon de documenten naar het kantoor had gebracht, werd u opnieuw vrijgelaten. Ongeveer een week later kreeg u een telefoontje van de SBU, ze vroegen u om de volgende dag opnieuw langs te komen. Ze ondervroegen u over uw bekering én over uw bevriende moslima's. Ze lieten u vervolgens opnieuw gaan maar verklaarden dat ze u nog nodig zouden hebben. Een vijftal dagen later kwam er opnieuw iemand van het bureau van de SBU tot bij u op de markt. Hij vroeg u om via de moslimvrouwen met wie u bevriend was informatie te verzamelen. Toen u dit weigerde, begon hij u onder druk te zetten door te zeggen dat hij u uw rustig leven zou ontnemen.

U werd voor het laatst mishandeld door uw vader op 20 september 2018, ongeveer 3 weken voor uw vertrek uit Oekraïne. Uw zoon greep in en zei tegen uw vader dat hij u met rust moest laten. Na deze laatste ruzie vernam u via uw zoon dat uw vader concrete plannen had gemaakt om u te laten opnemen in de psychiatrie. U vertelde dit aan uw moeder, raapte uw spullen bijeen en u ging de volgende dag bij L. (...) – een vriendin van uw moeder – wonen. U verbleef vervolgens nog drie weken bij L. (...) wonen alvorens te vertrekken uit Oekraïne. Tijdens uw verblijf bij L. (...) kreeg u van uw zoon te horen dat de SBU opnieuw was langs geweest op de markt en ze op zoek waren naar u.

U verliet Oekraïne op 15 oktober 2018 en u reisde met het vliegtuig naar België. U kwam in België aan op dezelfde dag en u diende hier op 16 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: de tickets betreffende uw vlucht naar België, uw intern paspoort, uw reispaspoort en uw scheidsakske.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke verzoek om internationale bescherming van personen afkomstig uit Oekraïne op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en/of vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Oekraïne problemen zal kennen met de SBU omdat u na uw bekering tot de islam weigerde met hen samen te werken om informatie te verzamelen over de moslima's in uw stad. Daarnaast vreest u bij een terugkeer naar Oekraïne problemen te kennen met uw vader, die u omwille van uw bekering zou willen laten opnemen in een psychiatrische instelling. Ten slotte haalde u aan dat er sprake was van discriminatie ten opzichte van moslims in uw regio en dat u hier het slachtoffer van werd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan u niet aannemelijk maken dat u omwille van uw bekering tot de islam problemen zou gekend hebben met de SBU. U legde immers inconsistente en vage verklaringen af over deze problemen.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over het laatste persoonlijke contact dat u zou gehad hebben met de SBU. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat er een agent van de SBU naar uw werk kwam enkele dagen nadat u voor de tweede maal op gesprek was geweest bij de SBU (CGVS I, pg. 18). U verklaarde dat dit dezelfde persoon was als in het bureau en hij u opnieuw vragen stelde over de islam en zei dat hij de informatie wenste te ontvangen over de gesprekken die u met andere moslima's had gekend (CGVS I, pg. 19). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u opnieuw dat er een persoon van de SBU naar uw werk kwam na het tweede gesprek op het bureau van de SBU (CGVS II, pg. 16). U gaf toen aanvankelijk heel duidelijk aan dat u deze man nog niet gezien had. Toen u nogmaals werd gevraagd of u deze man nog nooit eerder had gezien, zei u dat u het zich niet herinnerde. U stelde dat hij misschien ergens gepasseerd was maar u het niet wist (CGVS II, pg. 16). Deze verklaringen zijn natuurlijk niet verenigbaar. Wanneer u aan het einde van het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen over de identiteit van deze persoon, met name dat u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud aangaf dat u deze persoon al had gezien op het bureau maar u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaarde dat u deze persoon nog nooit had gezien en u het zich niet herinnerde, verschaftte u geen enkele uitleg en zweeg u (CGVS II, pg. 18). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over het laatste persoonlijke contact dat u met een agent van de SBU zou gekend hebben voor uw vertrek uit Oekraïne, doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u met de SBU zou gekend hebben omwille van uw bekering tot de islam. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u éénduidige verklaringen aflegt over de identiteit van de SBU-agent die u zou gezien hebben tijdens uw laatste persoonlijke ontmoeting met een SBU-agent voor uw vertrek uit Oekraïne.

Daarnaast legde u tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS inconsistente verklaringen af over het tijdsverloop tussen het moment dat u een telefoon ontving van de SBU en het moment dat u voor de tweede keer op gesprek moest gaan bij de SBU. U beweerde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u deze telefoon ontving en u uitgenodigd werd om de volgende dag op gesprek te gaan bij de SBU (CGVS I, pg. 17). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u na het telefoontje van de SBU nog dezelfde dag op het bureau van de SBU verwacht werd (CGVS II, pg. 13). U werd aan het einde van het persoonlijke onderhoud bij het CGVS geconfronteerd met deze inconsistente verklaringen en u gaf aan dat u inderdaad pas de volgende dag op het bureau van de SBU verwacht werd (CGVS II, pg. 18). Zowel u als uw advocaat – in de brief met opmerkingen die ze verstuurde op 8 april 2019 – stelden dat u zich dit niet herinnerde en het dus om een vergetelheid ging. Dergelijke uitleg is echter niet voldoende en weinig aannemelijk. Toen u aanvankelijk deze vraag werd gesteld op het CGVS tijdens het tweede persoonlijke onderhoud, gaf u immers op geen enkele wijze aan dat u vergeten was hoeveel tijd er zat tussen het telefoontje en het moment dat u naar het bureau ging (CGVS II, pg. 13). Er werd u immers eerst gevraagd wanneer u naar het kantoor moest gaan en u gaf toen als antwoord dat het dezelfde dag was. Vervolgens werd u nogmaals gevraagd of dit dezelfde dag als de telefoon was en u antwoordde hierop bevestigend. Daarna werd u nogmaals gevraagd of u onmiddellijk na het telefoontje naar het bureau moest gaan en u antwoordde hierop 'natuurlijk' (CGVS II, pg. 13). U gaf echter op geen enkele wijze tijdens deze vragen aan dat u zich dit niet herinnerde. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over het tijdsverloop tussen moment dat u het telefoontje ontving van de SBU en u voor de tweede keer op gesprek ging bij de SBU ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de problemen die u met de SBU zou gekend hebben omwille van uw bekering. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over dergelijk belangrijk element, met name het moment waarop u het telefoontje ontving van de SBU en het moment waarop u opnieuw en voor het laatst naar het bureau van de SBU ging, samenhangende en coherente verklaringen aflegt én u tenminste kan situeren of het telefonisch gesprek en het gesprek op het bureau van de SBU op dezelfde dag plaatsvonden of niet.

Voorts legde u inconsistente verklaringen af over de actuele verblijfssituatie van de moslima's bij wie u van de SBU informatie moest verzamelen. U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u informatie moest verzamelen van de SBU bij andere moslima's in uw regio (CGVS I, pg. 19). U gaf aan dat ze het over vijf vrouwen hadden waarvan u er drie kende, O. (...), N. (...) en A. (...) (CGVS I, pg. 19). U gaf hierbij aan dat alleen N. (...) nog in uw regio woonde en u stelde dat de rest vertrokken was omdat je als moslima in uw regio van herkomst nergens kan werken (CGVS I, pg. 22). U verklaarde dat u via die vrouw - N. (...) - was te weten gekomen dat de andere twee vertrokken waren (CGVS I, pg. 22). Dergelijke verklaringen over het vertrek uit uw regio van de moslima's over wie u informatie moest verzamelen van de SBU, staan in scherp contrast met de verklaringen die u hierover aflegde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Er werd u tijdens het tweede persoonlijk

onderhoud bij het CGVS immers opnieuw gevraagd of u nog contact had met de andere moslima's. U verklaarde toen dat u heel zelden contact had met O. (...) maar niet meer met N. (...). Vervolgens werd u de vraag gesteld waar zij – die moslima's – op dit moment zijn. U gaf toen aan dat ze momenteel in de stad woonden waar u woonde, namelijk het stadsdistrict Kamjanets-Podilsky van de provincie Chmelnytsky (CGVS II, pg. 15). U gaf echter op geen enkele wijze aan dat één van die vrouwen vertrokken zou zijn uit Kamjanets-Podilsky. Dergelijke inconsistente verklaringen over de plaats waar uw moslima-vriendinnen zich momenteel bevinden, doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, over de plaats waar zij zich momenteel zouden bevinden en het feit dat zij al dan niet uit uw stad zouden vertrokken zijn, samenhangende en coherente verklaringen aflegt aangezien u van de SBU over deze vrouwen informatie moest verzamelen en zij bovendien lotgenoten van u waren. U verklaarde immers dat N. (...) ook problemen met de SBU had gekend (CGVS I, pg. 22 & CGVS II, pg. 17).

Tevens dient te worden opgemerkt dat u weinig consistente verklaringen aflegde over het verloop van het tweede gesprek op het bureau van de SBU. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat er tijdens het tweede gesprek op het bureau van de SBU twee personen aanwezig waren, waarvan één iemand de persoon was die u tijdens het eerste gesprek op het bureau bij de SBU had ondervraagd (CGVS I, pg.18). Er werd u vervolgens gevraagd, welke vragen die persoon – dus de persoon die u voorheen had geïnterviewd tijdens het eerste gesprek op het bureau van SBU – aan u had gesteld tijdens het tweede gesprek op het bureau van de SBU. U gaf toen aan dat hij u vroeg hoe lang u in de islam zat en wanneer u zich bekeerd had. Vervolgens stelden ze u vragen over de reden waarom u zich bekeerd had tot de islam en of u bepaalde moslima's kent (CGVS I, pg. 18). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u tijdens dit tweede bezoek aan het kantoor van de SBU slechts met één persoon had gesproken tijdens het interview bij de SBU en u deze medewerker nog niet had gezien. U stelde dat er soms ook mensen binnenkwamen en weer buitengingen uit het bureau (CGVS II, pg. 14). U werd vervolgens met deze weinig consistente verklaringen geconfronteerd, nl. dat u eerst verklaarde dat u door twee personen werd geïnterviewd, waarvan één persoon die u reeds voorheen had geïnterviewd, en u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat u slechts met één medewerker gesproken had die u nog niet gezien had, u zei dat u in de war was en vervolgens verklaarde u 'wat dan'. Uw advocaat verklaarde – in de opmerkingen die ze verstuurde op 8 april 2019 – opnieuw dat de persoon die u de tweede keer interviewde niet dezelfde was als de persoon die u de eerste keer had geïnterviewd op het bureau van de SBU. Bovendien bevestigde u in dezelfde mail dat u tijdens de tweede keer slechts met één SBU-medewerker had gesproken op het bureau van de SBU, doch dat de SBU-medewerker die u tijdens het eerste gesprek op het bureau van de SBU had geïnterviewd tijdens delen van het gesprek ook aanwezig was in het bureau. Het CGVS neemt akte van deze opmerkingen, maar deze kunnen echter niet verklaren waarom u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf met slechts één persoon gesproken te hebben tijdens het tweede bezoek aan het kantoor van de SBU, terwijl u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zeer duidelijk had verklaard dat er twee personen waren (u sprak consequent in het meervoud over de mensen waarmee u in gesprek was: 'ze vroegen') en dat u ook met de persoon had gesproken die u tijdens het eerste gesprek bij de SBU had ondervraagd. U maakte tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS immers geen enkele melding van het feit dat deze persoon niet actief zou deelgenomen hebben aan het gesprek of geen vragen aan u zou gesteld hebben, hoewel u hierover een specifieke vraag kreeg. Er werd u immers letterlijk gevraagd welke vragen deze persoon aan u gesteld had (CGVS I, pg. 18). Bovenstaande weinig consistente verklaringen over het verloop van het tweede gesprek bij het bureau van de SBU doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u met de SBU zou gekend hebben omwille van uw bekering tot de islam. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u éénduidige verklaringen aflegt over de personen die u tijdens uw tweede én laatste gesprek op het bureau van de SBU geïnterviewd zouden hebben.

Ten slotte, legde u zeer vage verklaringen af over de reden waarom de SBU u zou nodig gehad hebben en de informatie die u aan hen zou moeten doorspelen. U stelde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat wanneer de SBU-agent bij u langskwam op het werk – nadat u reeds twee keer was langs geweest op het bureau van de SBU – hij u vroeg naar uw contacten met andere moslima's en u vertelde dat jullie informatie deelden. U zou deze informatie moeten doorgeven aan hem (CGVS I, pg.19). U kon echter niet specifiek maken welke informatie de SBU van u juist verwachtte en bovendien kon u niet uitleggen om welke reden u deze informatie moest doorgeven aan de SBU. U gaf immers aan dat ze u de reden niet verteld hadden (CGVS I, pg. 19). Ook tijdens het tweede persoonlijke onderhoud gaf u aan dat u niet wist om welke reden de SBU informatie wou verkrijgen over uw gesprekken met andere moslima's. Voorts gaf u aan dat ze zouden weten over wat u met deze vrouwen sprak (CGVS I, pg. 19). U gaf hierbij aan dat hij alles wou weten van deze gesprekken en geen onderscheid maakte (CGVS II, pg. 16). U gaf ook aan dat u niet wist waarom de SBU in deze gesprekken zou geïnteresseerd zijn (CGVS II, pg. 16). Dergelijke vage verklaringen over de reden

waarom de SBU u volgde en bedreigde – met name dat u niet weet om welke reden – en de informatie die de SBU van u wou verkrijgen – met name dat u verklaarde dat ze alle informatie van de gesprekken met de moslima's wouden hebben zonder enig onderscheid te maken -, zijn niet overtuigend. Het is immers weinig logisch dat de SBU een marktkraamster van middelbare leeftijd die op geen enkele wijze betrokken is bij een terroristische organisatie of verzetsorganisatie, zou achtervolgen en haar als informant zouden willen gebruiken, zonder duidelijk te maken welke informatie ze juist via haar zouden willen verkrijgen én om welke reden ze deze informatie nodig hebben.

Wat betreft de problemen die u met uw vader zou gekend hebben omwille van uw bekering tot de islam, dient te worden vastgesteld dat deze ongegrond zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er zich vragen kunnen gesteld worden bij de ernst van deze problemen met uw vader aangezien u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de persoonlijke onderhouds bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u door uw zoon zou geïnformeerd zijn over de gedwongen opname in een psychiatrisch ziekenhuis die uw vader voor u gepland zou hebben. U stelde tijdens het interview bij de DVZ dat u in oktober 2018 vernam van uw zoon dat uw vader reeds contacten had gelegd om u te laten opnemen in een psychiatrische instelling (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Tijdens het eerste en het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u dit te kwam van uw zoon rond de 20ste september 2018 (CGVS I, pg. 13 & CGVS II, pg. 5). Het is echter weinig aannemelijk dat u over dit incident, het moment dat u van uw zoon te weten kwam dat uw vader u wou laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis, tegenstrijdige verklaringen aflegde aangezien dit moment de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw ouderlijk huis.

Aansluitend dient te worden opgemerkt dat u weinig consistente verklaringen aflegde over uw laatste verblijfplaats in Oekraïne vooraleer u naar België kwam. U verklaarde hierover bij de DVZ dat u bleef wonen in de Chapaeva straat nr. 17 van 1995 tot aan uw vertrek op 15 oktober 2018 (Verklaring DVZ, rubrieknr. 10). Dit adres is volgens uw verklaringen bij het CGVS het adres van uw ouders (CGVS I, pg. 4). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS stelde u echter dat u tijdens de laatste periode voor uw vertrek verbleef bij L. (...), een vriendin van uw moeder die in de Microwijk woont. U was bovendien tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig coherent over de duur van uw verblijf bij L. (...), u stelde immers eerst dat u er een week verbleef, vervolgens verklaarde u dat het twee weken of iets meer was, om uiteindelijk te verklaren dat het om drie weken ging (CGVS I, pg. 15). Bovenstaande weinig consistente verklaringen over uw laatste verblijfplaats voor uw komst naar België, versterken het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen betreffende het moment waarop u te weten kwam via uw zoon dat uw vader u wou laten opnemen in het ziekenhuis. Gelet op het feit dat u de laatste drie weken voor uw vertrek op 15 oktober 2018 bij L. (...) gewoond zou hebben, zou dit immers betekenen dat u volgens uw verklaringen bij de DVZ – nl. dat uw zoon u over de opname in het psychiatrisch ziekenhuis geïnformeerd zou hebben in oktober 2018 – bij L. (...) zou gewoond hebben op het moment dat uw zoon u inlichtte over een mogelijke opname in een psychiatrisch ziekenhuis terwijl u volgens uw verklaringen bij het CGVS op dat moment nog thuis woonde. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u ingelicht werd over een mogelijke opname in een psychiatrisch ziekenhuis door uw zoon en u weinig consistente verklaringen aflegde over uw laatste verblijfplaats - en met name uw verblijf bij L. (...) dat u expliciet linkte aan het moment dat u te weten kwam dat uw vader van plan was om u te laten opnemen -, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid van de problemen die u met uw vader zou gekend hebben en het feit dat hij concrete plannen zou gehad hebben om u te laten opnemen in een psychiatrische instelling.

Daarenboven legde u zeer vage verklaringen af over de persoon die uw vader zou gecontacteerd hebben om u te laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis. U verklaarde eerst dat u de kennis van uw vader die dit zou regelen niet kende (CGVS II, pg. 6). Toen u opnieuw gevraagd werd wie deze kennis was die dit zou geregeld hebben, verklaarde u eerst dat het geen zin had om de naam van deze persoon te geven. U stelde dat de persoon die dit regelde, de persoon was tot wie hij zich voortdurend richtte (CGVS II, pg. 6). Toen u opnieuw gevraagd werd wie deze persoon was, stelde u dat het een goede kennis was tot wie hij zich wendde om iets te regelen (CGVS II, pg. 7). U kon echter niet zeggen welke positie deze persoon had en van waar uw vader deze persoon kende. U vermoedde misschien via het werk (CGVS II, pg. 7). Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen over de persoon die ervoor zou zorgen dat u in een psychiatrisch ziekenhuis zou belanden zijn weinig aannemelijk. Volgens uw verklaringen was deze persoon immers verantwoordelijk voor uw gedwongen opname in een psychiatrisch ziekenhuis, bovendien was hij iemand tot wie uw vader zich voortdurend richtte en zou hij een goede kennis van uw vader zijn. Er kan gelet op deze vaststellingen, dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u een duidelijker beeld kan scheppen van deze spilfiguur uit uw asielrelaas én u ten minste kan uitleggen van waar uw vader deze persoon kende en hoe deze instaat zou kunnen zijn om u te laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis.

Zelfs indien, de problemen met uw vader – en met name het feit dat hij u gedwongen zou willen laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis – waarachtig zouden zijn, dan nog dient te worden vastgesteld dat u op geen enkele wijze een poging ondernomen hebt om bescherming te zoeken voor deze problemen in Oekraïne. Toen u gevraagd werd of u ooit iets gedaan had om het fysieke geweld van uw vader aan te klagen, zei u immers ‘neen’ (CGVS II, pg. 10). U gaf daarnaast aan dat u niet naar een advocaat was gegaan omdat er in Oekraïne een systeem is waardoor u niet naar een advocaat kan gaan (CGVS II, pg. 10). Dit is echter een blote bewering die u op geen enkele wijze staft. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u niet de minste poging hebt ondernomen om een klacht in te dienen tegen uw vader voor het fysieke geweld en voor de poging die hij zou ondernomen hebben om u te laten opsluiten in psychiatrische instelling. Bovendien zijn de redenen waarom u geen klacht indiende of niet wou indienen ruimschoots onvoldoende. U verklaarde immers dat u tegen uw vader geen klacht kon indienen enkel en alleen omdat het uw vader was (CGVS II, pg. 10). U stelde bovendien dat u niet naar de politie stapte omdat uw vader nooit zou toegeven of bekennen dat hij u zou willen laten opsluiten (CGVS II, pg. 10). Het loutere feit dat het uw vader betreft en dat hij niet zou bekennen is echter geen gegronde reden om geen klacht in te dienen wanneer hij u dermate fysiek mishandeld zou hebben en u zelfs zou willen laten opsluiten hebben in een psychiatrische instelling. Uiteindelijk verklaarde u dat u geen stappen had ondernomen had tegen uw vader omdat u dat zinloos vond (CGVS II, pg. 10). Er dient dan ook benadrukt te worden dat er slechts sprake kan zijn van gegronde vrees voor vervolging wanneer er in uw land van herkomst geen bescherming aanwezig is. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u echter op geen enkele wijze aantonen dat de autoriteiten in Oekraïne onwillig of onmachtig zouden zijn om u te helpen in uw eigen dorp of daarbuiten.

Voorts haalde u aan dat u in het district Kamjanets-Podilsky te kampen had met discriminatie omwille van uw geloofsovertuiging. Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gelden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hoewel u verschillende betreuenswaardige incidenten aanhaalde, kunnen de door u genoemde feiten, gezien hun beperkte ernst, niet worden gelijkgeschakeld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Wanneer u gevraagd werd wat u bedoelde met discriminatie gaf u immers aan dat u als moslima negatieve en haatvolle opmerkingen ontving sinds u gesluierd was. U zou er voorts bekeken worden en uitgelachen worden (CGVS I, pg. 21 & 22). Dergelijke negatieve commentaren, kunnen echter bezwaarlijk, hoe betreuenswaardig ook, als een ernstig feit van vervolging aanzien worden. Ze wijzen immers niet op daden van vervolging die uw leven, vrijheid of fysieke integriteit aantasten.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u, indien u niet meer welkom zou zijn bij uw ouders omwille van uw bekering tot de islam, instaat moet geacht worden om naar een andere plaats in het stadsdistrict Kamjanets-Podilsky te verhuizen of u elders in Oekraïne te vestigen. U bent immers een 50-jarige volwassen vrouw met een diploma en werkervaring als bibliothecaris en marktkraamster waardoor er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u voor zichzelf kan instaan (CGVS I, pg. 9).

U stelde tijdens het eerste persoonlijke onderhoud dat het niet mogelijk was voor u om u buiten het stadsdistrict Kamjanets-Podilsky te vestigen. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat dit onmogelijk was voor u omdat u uw officiële woonregistratie of propiska zou moeten wijzigen om aan werk te geraken in Kiev (CGVS I, pg. 22). Dergelijke uitleg stemt echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Oekraïne Woonregistratie en arbeidsovereenkomst, CEDOCA, 9/07/2019). Uit onze informatie – die werd toegevoegd aan het administratief dossier - blijkt immers dat een werkgever niet van een werknemer mag eisen dat hij zijn woonplaats doorgeeft. Het is bovendien wettelijk niet toegestaan aan een werkgever om een werknemer te weigeren enkel en alleen op basis van het niet aanwezig zijn van een woonplaatsregistratie in zijn paspoort. Daarnaast verklaarde uw advocaat dat een Oekraïense werkgever – hoewel hij in principe geen officiële woonregistratie mag eisen van een werknemer – wel een officiële woonregistratie mag eisen van een werknemer wanneer deze in aanraking komt met waardevolle goederen (CGVS II, pg.20). Bovenstaande opmerking van uw advocaat is echter niet helemaal correct. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt – en die werd toegevoegd aan uw dossier – blijkt immers dat er een specifieke regeling bestaat voor werknemers die geen woonregistratie hebben maar die in contact komen met waardevolle goederen en waarbij er dan een arbeidsovereenkomst met volledige materiële aansprakelijkheid opgesteld moet worden. In deze overeenkomst moet verplicht de woonplaats van de werknemer opgenomen worden. Indien de woonplaats van de officiële woonregistratie van de werknemer niet overeenkomt met de feitelijke woonplaats van werknemer kan de feitelijke woonplaats in de overeenkomst opgenomen worden. Voorts verklaarde u tijdens het laatste persoonlijke onderhoud bij

het CGVS dat u zich niet zou kunnen vestigen buiten Kamjanets-Podilsky omdat u illegaal van appartement naar appartement zou moeten gaan aangezien u van niemand een officiële woonregistratie zou krijgen (CGVS II, pg. 11). Uw advocaat wees er voorts op dat u eerst over een eigendom of een huurcontract zou moeten beschikken vooraleer u een nieuwe officiële woonregistratie kan aanvragen. Uw advocaat zei dat u hiervoor enkele maanden huur op voorhand zou moeten betalen en het moeilijk is voor u om dergelijke som te verzamelen (CGVS II, pg. 19 & 20). Er dient in deze echter te worden opgemerkt dat het niet noodzakelijk is om een officiële woonplaatsregistratie of propiska te hebben van een regio buiten Kamjanets-Podilsky om zich ook effectief buiten Kamjanets-Podilsky te kunnen vestigen. Uit een sociologisch onderzoek naar woonregistratie van het Oekraïense onderzoekscentrum CEDOS en de ngo ZMINA (juli-september 2018), blijkt immers dat ongeveer 3,3 miljoen of 12% van de bevolking niet op hun plaats van officiële woonregistratie wonen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat er volgens de krant Sedognya in Oekraïne een hele industrie bestaat om mensen toch aan een de facto woonregistratie te helpen en men bijvoorbeeld voor ongeveer 70 euro een woonregistratie voor een half jaar kan verkrijgen in Kiev.

Ten slotte, verklaarde uw advocaat dat u een officiële woonregistratie nodig hebt om sociale uitkeringen zoals een leefloon te verkrijgen (CGVS II, pg. 20). Hoewel het voor een persoon die geen officiële woonregistratie heeft op zijn plaats van werkelijk verblijf moeilijk kan zijn om daar sociale subsidies aan te vragen, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt zeker niet dat dit onmogelijk is (COI Focus Oekraïne Woonregistratie arbeidsovereenkomst, CEDOCA, 9/07/2019). Bovendien heeft de Oekraïense ministerraad de procedure om sociale subsidies of uitkeringen te krijgen vereenvoudigd en moet de aanvrager die op de plaats van zijn reëel verblijf een aanvraag indient geen bewijs meer afleveren dat men de subsidie nog niet verkregen heeft op de plaats van zijn officiële woonregistratie. Daarnaast zijn er in de praktijk ook verschillende manieren om moeilijkheden bij aanvragen buiten de plaats van officiële woonregistratie te omzeilen. Wat betreft de toegang tot medische bijstand, dient te worden opgemerkt dat volgens de krant Segodnya een eenvoudige verklaring in de polikliniek over zijn feitelijke woonplaats voldoende is om er ook zonder woonregistratie toegang te verkrijgen. In de praktijk verkregen slechts 2% van de personen met woonregistratie en 3% van de personen zonder woonregistratie geen toegang tot de plaatselijke polikliniek.

Daarnaast gaf u, met betrekking tot een verplaatsing naar een andere plek binnen het stadsdistrict Kamjanets-Podilsky of een verhuis naar een grootstad als Kiev, aan dat u als moslima in Oekraïne geen werk kon vinden (CGVS I, pg. 22 & 23). Uw advocaat verklaarde hierbij dat er discriminatie is ten opzichte van personen met uw geloofsovertuiging waardoor u moeilijk aan een woning zou kunnen raken en dus ook moeilijker een propiska of officiële woonplaatsregistratie zou kunnen verkrijgen. (CGVS II, pg. 19 & 20). Er dient echter te worden opgemerkt dat bovenstaande beweringen, die betrekking hebben op de discriminatie van moslims op de arbeids- en woningmarkt in Oekraïne, blote beweringen zijn die u op generlei wijze staft met documenten of informatie. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien geenszins dat er op de arbeids- en woningmarkt in Oekraïne – meer bepaald in grootsteden als Kiev - sprake is van systematische en consequente discriminatie. In het 'Report on International Religious Freedom – Ukraine' (ECOI (US Department of State), 29/05/2018) wordt er immers met geen woord gerept over dergelijke ernstige vormen van discriminatie die het voor moslims onmogelijk zouden maken om te werken of een woning te huren of te kopen in Oekraïne en meer bepaald in grootsteden als Kiev. Er wordt in een artikel uit de 'Kyiv Post' (Hijab-wearing Muslim women still face prejudice in Kyiv, Kyiv Post, 7/08/2017) wel aangegeven dat er in Oekraïne – net zoals in andere Europese landen – nog steeds vooroordelen zijn ten opzichte van vrouwen die een hijab dragen maar dat deze vooroordelen zich voornamelijk beperken tot het af en toe krijgen van een negatieve opmerking op openbare plekken. Deze vooroordelen vertalen zich echter niet in buitensporige vormen van systematische én onoverkomelijke discriminatie die het voor u – als moslima - onmogelijk zouden maken om in Oekraïne te wonen en te werken.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De tickets betreffende uw vlucht naar België, uw intern paspoort, uw reispaspoort en uw scheidingsakte bevestigen enkel uw identiteit, uw herkomst uit het dorp Smotrytsj in het district Kamjanets-Podilsky van de provincie Chmelnytsky, uw scheiding en uw vlucht naar België die in deze beslissing niet worden betwist.

Op 08/04/2019 stuurde uw advocaat een aantal opmerkingen over het verloop van beide persoonlijke onderhouds. Wat betreft de opmerking dat u de kopies van de verslagen van de persoonlijke onderhouds pas na het tweede persoonlijk onderhoud ontving (punt 1), dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk kopies van beide persoonlijke onderhouds hebt ontvangen en dat u voor het ontvangen van een beslissing inzake uw verzoek de kans hebt gekregen op opmerkingen hierover te formuleren, getuige de bewuste mail van uw advocaat. Wat betreft de kritiek op de correcte schrijfwijze van benamingen van plaatsen en st[r]aten, of de (beweerde) omissie van één of enkele woorden in bepaalde zinnen van de beide verslagen van het persoonlijke onderhoud (zie punt 2-35), meent het

CGVS dat dergelijke details geen substantiële invloed hebben op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De vaststellingen in deze beslissing zijn ook niet gestoeld op deze door uw advocaat betwiste passages in het gehoorverslag. Wat betreft de meer fundamentele kritiek van uw advocaat, met name dat de suggestie dat interviewer u doelbewust in verwarring wenste te brengen door foutief te confronteren met incoherenties of tegenstrijdigheden in uw relaas (punt 36), meent het CGVS dat dergelijke kritiek niet gefundeerd is. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de protection officer van het CGVS die het interview voert een neutrale en onpartijdige ambtenaar is, die geen enkel belang heeft bij een specifieke uitkomst van een bepaalde asielprocedure. Het CGVS volgt de suggestie – zelfs beschuldiging – dat de protection officer u doelbewust in verwarring probeerde te brengen, wat u van streek zou hebben gemaakt, met als consequentie een negatieve beslissing in de asielprocedure, helemaal niet. De vaststellingen die zijn opgesomd in deze beslissing, zijn gestoeld op een veelheid aan objectieve conclusies op basis van de verklaringen die u tijdens het persoonlijk onderhoud hebt afgelegd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in het district Kamjanets-Podilsky (provincie Kmylnytska) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster geeft een uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en stelt, verwijzend naar rechtsleer en rechtspraak, op algemene wijze: *“In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.”*

Verzoekster benadrukt dat verweerder niet betwist dat zij zich heeft bekeerd tot de islam. Vervolgens geeft zij, omtrent de aan haar verweten tegenstrijdigheid inzake haar laatste contact met de SBU, aan: *“Verzoekende partij verklaarde aldus tijdens haar beide gehoren dat haar laatste contacten met de SBU agent enkele dagen nadat zij op gesprek was geweest bij de SBU was. Zij herinnert zich niet meer of deze persoon die haar kwam opzoeken op haar werk iemand was die zij al eerder had gezien. Verzoekende partij heeft bijzonder veel meegemaakt en kan zich niet elk gezicht herinneren. Zij heeft dan ook bij haar laatste gehoor verklaard zich niet meer te herinneren of zij deze man ooit eerder had gezien.”*

Over het tijdsverloop tussen het moment waarop zij telefoon kreeg en een tweede keer op gesprek moest bij de SBU, geeft verzoekster aan:

“Verwerende partij focust zich op kleine details en pietluttigheden om het relaas in twijfel te trekken. Verzoekende partij werd opgebeld en opgedragen zich opnieuw te melden aan de SBU, of zij dat dezelfde dag moest doen, dan wel de dag erna herinnert zij zich niet meer. Dit vormt ook niet de essentie van haar relaas.

Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over haar bekering tot de islam, over de gesprekken met de SBU en het feit dat zij onder dwang werd gezet om te spioneren bij andere moslim vrouwen.”

Met betrekking tot het verloop van het tweede gesprek op het bureau van de SBU, doet verzoekster gelden:

“Zoals verwerende partij zelf aanhaalt, heeft verzoekende partij bij haar opmerkingen op de gehoornota’s deze misverstanden uitgeklaard. Verwerende partij stelt simpelweg dat zij er ‘nota’ van neemt, en legt ze vervolgens volledig naast zich neer. Dit is niet ernstig. Wat is dan nog het nut van opmerkingen te mogen maken, als verwerende partij meent hier louter ‘akte van te moeten nemen?!’”

Inzake de reden waarom de SBU haar nodig had, verklaart verzoekster:

“Verzoekende partij kan uiteraard niet in de hoofden kijken van de leden van SBU en weet ook niet waarom zij haar juist viseerden en welke info zij hoopten te bekomen van haar. Zij waren er nog niet toe gekomen om de details van hun samenwerking te verduidelijken.”

Waar haar tegenstrijdige verklaringen worden verweten over het ogenblik waarop haar zoon haar informeerde over de plannen van haar vader en over haar laatste verblijfplaats in Oekraïne, betoogt verzoekster:

“Verzoekende partij meent dat verwerende partij haar geen tegenstrijdigheden mag verwijten tussen haar gehoren op het CGVS en hetgeen zij verklaarde op de DVZ. Immers, op de DVZ kreeg zij amper de kans om haar relaas te doen en werd zij telkens onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles te vertellen. Zo kreeg zij op geen enkel ogenblik de kans om mogelijke misverstanden uit te klaren.

Zij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. Verzoekster laat de bestreden beslissing eveneens geheel ongemoeid waar aangegeven wordt:

“Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke verzoek om internationale bescherming van personen afkomstig uit Oekraïne op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en/of vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk (...).”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt in dit kader en voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekster gaf en geeft aan dat zij haar land en regio van herkomst heeft verlaten en dat zij niet kan terugkeren naar dit land en deze regio omwille van een aantal redenen. Ten eerste zou zij omwille van haar bekering tot de islam problemen hebben gekend met en geïsoleerd worden door de SBU. Ten tweede zou zij om diezelfde reden problemen hebben gekend en dreigen te ondervinden met haar vader. Ten derde maakte zij gewag van discriminatie ten aanzien van moslims in haar regio.

Met betrekking tot de eerste door verzoekster aangehaalde reden, met name het gegeven dat zij in haar land van herkomst omwille van haar bekering tot de islam problemen zou hebben gekend met en zou worden geïsoleerd door de SBU, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst kan u niet aannemelijk maken dat u omwille van uw bekering tot de islam problemen zou gekend hebben met de SBU. U legde immers inconsistente en vage verklaringen af over deze problemen.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over het laatste persoonlijke contact dat u zou gehad hebben met de SBU. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat er een agent van de SBU naar uw werk kwam enkele dagen nadat u voor de tweede maal op gesprek was geweest bij de SBU (CGVS I, pg. 18). U verklaarde dat dit dezelfde persoon was als in het bureau en hij u opnieuw vragen stelde over de islam en zei dat hij de informatie wenste te ontvangen over de gesprekken die u met andere moslima's had gekend (CGVS I, pg. 19). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u opnieuw dat er een persoon van de SBU naar uw werk kwam na het tweede gesprek op het bureau van de SBU (CGVS II, pg. 16). U gaf toen aanvankelijk heel duidelijk aan dat u deze man nog niet gezien had. Toen u nogmaals werd gevraagd of u deze man nog nooit eerder had gezien, zei u dat u het zich niet herinnerde. U stelde dat hij misschien ergens gepasseerd was maar u het niet wist (CGVS II, pg. 16). Deze verklaringen zijn natuurlijk niet verenigbaar. Wanneer u aan het einde van het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen over de identiteit van deze persoon, met name dat u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud aangaf dat u deze persoon al had gezien op het bureau maar u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaarde dat u deze persoon nog nooit had gezien en u het zich niet herinnerde, verschafte u geen enkele uitleg en zweeg u (CGVS II, pg. 18). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over het laatste persoonlijke contact dat u met een agent van de SBU zou gekend hebben voor uw vertrek uit Oekraïne, doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u met de SBU zou gekend hebben omwille van uw bekering tot de islam. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u éénduidige verklaringen aflegt over de identiteit van de SBU-agent die u zou gezien hebben tijdens uw laatste persoonlijke ontmoeting met een SBU-agent voor uw vertrek uit Oekraïne.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met de eenvoudige herhaling van haar uiteindelijke, bij het CGVS afgelegde verklaring dat zij zich niet herinnert of zij de voormelde persoon reeds eerder had gezien, doet verzoekster geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze en haar andere gezegden gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het gegeven dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar laatste contact met een SBU-agent voor haar vertrek uit haar land van herkomst manifest afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vermeende problemen met de SBU omwille van haar bekering.

Eveneens wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast legde u tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS inconsistente verklaringen af over het tijdsverloop tussen het moment dat u een telefoon ontving van de SBU en het moment dat u voor de tweede keer op gesprek moest gaan bij de SBU. U beweerde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u deze telefoon ontving en u uitgenodigd werd om de volgende dag op gesprek te gaan bij de SBU (CGVS I, pg. 17). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde

u echter dat u na het telefoontje van de SBU nog dezelfde dag op het bureau van de SBU verwacht werd (CGVS II, pg. 13). U werd aan het einde van het persoonlijke onderhoud bij het CGVS geconfronteerd met deze inconsistente verklaringen en u gaf aan dat u inderdaad pas de volgende dag op het bureau van de SBU verwacht werd (CGVS II, pg. 18). Zowel u als uw advocaat – in de brief met opmerkingen die ze verstuurde op 8 april 2019 – stelden dat u zich dit niet herinnerde en het dus om een vergetelheid ging. Dergelijke uitleg is echter niet voldoende en weinig aannemelijk. Toen u aanvankelijk deze vraag werd gesteld op het CGVS tijdens het tweede persoonlijke onderhoud, gaf u immers op geen enkele wijze aan dat u vergeten was hoeveel tijd er zat tussen het telefoontje en het moment dat u naar het bureau ging (CGVS II, pg. 13). Er werd u immers eerst gevraagd wanneer u naar het kantoor moest gaan en u gaf toen als antwoord dat het dezelfde dag was. Vervolgens werd u nogmaals gevraagd of dit dezelfde dag als de telefoon was en u antwoordde hierop bevestigend. Daarna werd u nogmaals gevraagd of u onmiddellijk na het telefoontje naar het bureau moest gaan en u antwoordde hierop ‘natuurlijk’ (CGVS II, pg. 13). U gaf echter op geen enkele wijze tijdens deze vragen aan dat u zich dit niet herinnerde. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over het tijdsverloop tussen moment dat u het telefoontje ontving van de SBU en u voor de tweede keer op gesprek ging bij de SBU ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de problemen die u met de SBU zou gekend hebben omwille van uw bekering. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over dergelijk belangrijk element, met name het moment waarop u het telefoontje ontving van de SBU en het moment waarop u opnieuw en voor het laatst naar het bureau van de SBU ging, samenhangende en coherente verklaringen aflegt én u tenminste kan situeren of het telefonisch gesprek en het gesprek op het bureau van de SBU op dezelfde dag plaatsvonden of niet.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar zij eenvoudigweg herhaalt en bevestigt dat zij, zoals haar advocaat reeds ten overstaan van het CGVS liet gelden, het zich niet meer herinnert, dient te worden vastgesteld dat dit omwille van de reeds in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dienaangaande niet kan worden aangenomen. Verzoeksters verklaringen op dit vlak waren, zoals met reden wordt aangegeven in de bestreden beslissing, duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Voor het overige tracht verzoekster het voorgaande ten onrechte af te doen als ‘klein detail’ of ‘pietluttigheid’. Het incident waarbij zij telefonisch werd uitgenodigd om een tweede keer op gesprek te gaan bij de SBU betreft namelijk een opvallend en essentieel element in het relaas dat zij uiteenzette omtrent haar voorgehouden problemen met de SBU. Bovendien betreft dit een gebeurtenis die een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid. Bijgevolg was het, in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, geenszins onredelijk om van verzoekster te verwachten dat zij hierover op een gedegen en consistente wijze zou kunnen verhalen en mocht van haar worden verwacht dat zij dit alles op een eenduidige en coherente wijze zou kunnen situeren in de tijd.

Verzoekster laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Voorts legde u inconsistente verklaringen af over de actuele verblijfssituatie van de moslima’s bij wie u van de SBU informatie moest verzamelen. U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u informatie moest verzamelen van de SBU bij andere moslima’s in uw regio (CGVS I, pg. 19). U gaf aan dat ze het over vijf vrouwen hadden waarvan u er drie kende, O. (...), N. (...) en A. (...) (CGVS I, pg. 19). U gaf hierbij aan dat alleen N. (...) nog in uw regio woonde en u stelde dat de rest vertrokken was omdat je als moslima in uw regio van herkomst nergens kan werken (CGVS I, pg. 22). U verklaarde dat u via die vrouw - N. (...) - was te weten gekomen dat de andere twee vertrokken waren (CGVS I, pg. 22). Dergelijke verklaringen over het vertrek uit uw regio van de moslima’s over wie u informatie moest verzamelen van de SBU, staan in scherp contrast met de verklaringen die u hierover aflegde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Er werd u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS immers opnieuw gevraagd of u nog contact had met de andere moslima’s. U verklaarde toen dat u heel zelden contact had met O. (...) maar niet meer met N. (...). Vervolgens werd u de vraag gesteld waar zij – die moslima’s – op dit moment zijn. U gaf toen aan dat ze momenteel in de stad woonden waar u woonde, namelijk het stadsdistrict Kamjanets-Podilsky van de provincie Chmelnytsky (CGVS II, pg. 15). U gaf echter op geen enkele wijze aan dat één van die vrouwen vertrokken zou zijn uit Kamjanets-Podilsky. Dergelijke inconsistente verklaringen over de plaats waar uw moslima-vriendinnen zich momenteel bevinden, doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, over de plaats waar zij zich momenteel zouden bevinden en het feit dat zij al dan niet uit uw stad zouden vertrokken zijn, samenhangende en coherente verklaringen aflegt aangezien u van de SBU over deze vrouwen informatie moest verzamelen en zij bovendien lotgenoten van u waren. U verklaarde immers dat N. (...) ook problemen met de SBU had gekend (CGVS I, pg. 22 & CGVS II, pg. 17).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tevens dient te worden opgemerkt dat u weinig consistente verklaringen aflegde over het verloop van het tweede gesprek op het bureau van de SBU. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat er tijdens het tweede gesprek op het bureau van de SBU twee personen aanwezig waren, waarvan één iemand de persoon was die u tijdens het eerste gesprek op het bureau bij de SBU had ondervraagd (CGVS I, pg.18). Er werd u vervolgens gevraagd, welke vragen die persoon – dus de persoon die u voorheen had geïnterviewd tijdens het eerste gesprek op het bureau van SBU – aan u had gesteld tijdens het tweede gesprek op het bureau van de SBU. U gaf toen aan dat hij u vroeg hoe lang u in de islam zat en wanneer u zich bekeerd had. Vervolgens stelden ze u vragen over de reden waarom u zich bekeerd had tot de islam en of u bepaalde moslima’s kent (CGVS I, pg. 18). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u tijdens dit tweede bezoek aan het kantoor van de SBU slechts met één persoon had gesproken tijdens het interview bij de SBU en u deze medewerker nog niet had gezien. U stelde dat er soms ook mensen binnenkwamen en weer buitengingen uit het bureau (CGVS II, pg. 14). U werd vervolgens met deze weinig consistente verklaringen geconfronteerd, nl. dat u eerst verklaarde dat u door twee personen werd geïnterviewd, waarvan één persoon die u reeds voorheen had geïnterviewd, en u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat u slechts met één medewerker gesproken had die u nog niet gezien had, u zei dat u in de war was en vervolgens verklaarde u ‘wat dan’. Uw advocaat verklaarde – in de opmerkingen die ze verstuurde op 8 april 2019 – opnieuw dat de persoon die u de tweede keer interviewde niet dezelfde was als de persoon die u de eerste keer had geïnterviewd op het bureau van de SBU. Bovendien bevestigde u in dezelfde mail dat u tijdens de tweede keer slechts met één SBU-medewerker had gesproken op het bureau van de SBU, doch dat de SBU-medewerker die u tijdens het eerste gesprek op het bureau van de SBU had geïnterviewd tijdens delen van het gesprek ook aanwezig was in het bureau. Het CGVS neemt akte van deze opmerkingen, maar deze kunnen echter niet verklaren waarom u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf met slechts één persoon gesproken te hebben tijdens het tweede bezoek aan het kantoor van de SBU, terwijl u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zeer duidelijk had verklaard dat er twee personen waren (u sprak consequent in het meervoud over de mensen waarmee u in gesprek was: ‘ze vroegen’) en dat u ook met de persoon had gesproken die u tijdens het eerste gesprek bij de SBU had ondervraagd. U maakte tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS immers geen enkele melding van het feit dat deze persoon niet actief zou deelgenomen hebben aan het gesprek of geen vragen aan u zou gesteld hebben, hoewel u hierover een specifieke vraag kreeg. Er werd u immers letterlijk gevraagd welke vragen deze persoon aan u gesteld had (CGVS I, pg. 18). Bovenstaande weinig consistente verklaringen over het verloop van het tweede gesprek bij het bureau van de SBU doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u met de SBU zou gekend hebben omwille van uw bekering tot de islam. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u éénduidige verklaringen aflegt over de personen die u tijdens uw tweede én laatste gesprek op het bureau van de SBU geïnterviewd zouden hebben.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zij vergenoegt zich er immers toe te verwijzen naar de opmerkingen die haar advocaat omtrent het voorgaande overmaakte aan het CGVS, aan te geven dat het misverstand hierin werd uitgeklaard en verweerder te verwijten dat van deze opmerkingen louter akte werd genomen. Hiermee gaat verzoekster echter volledig voorbij en doet zij geenszins afbreuk aan de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan inzake de door haar advocaat geformuleerde opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, waren verzoeksters verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en kunnen deze niet worden gerijmd met haar latere verklaringen en de opmerkingen die haar advocaat formuleerde.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met en vermeende vrees ten overstaan van de SBU. Kritiek op de overige, overvloedige motieven die aangaande het voorgaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing, kan derhalve op zich niet leiden tot en ander oordeel.

Betreffende de tweede door verzoekster aangehaalde reden, met name het gegeven dat zij omwille van haar bekering problemen zou hebben gekend of zou dreigen te ondervinden met haar vader, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er zich vragen kunnen gesteld worden bij de ernst van deze problemen met uw vader aangezien u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de persoonlijke onderhouds bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u door uw zoon zou geïnformeerd zijn over de gedwongen opname in een psychiatrisch ziekenhuis die uw vader voor u gepland zou hebben. U stelde tijdens het interview bij de DVZ dat u in oktober 2018 vernam van uw zoon dat uw vader reeds contacten had gelegd om u te laten opnemen in een

psychiatrische instelling (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Tijdens het eerste en het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u dit te kwam van uw zoon rond de 20ste september 2018 (CGVS I, pg. 13 & CGVS II, pg. 5). Het is echter weinig aannemelijk dat u over dit incident, het moment dat u van uw zoon te weten kwam dat uw vader u wou laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis, tegenstrijdige verklaringen aflegde aangezien dit moment de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw ouderlijk huis.

Aansluitend dient te worden opgemerkt dat u weinig consistente verklaringen aflegde over uw laatste verblijfplaats in Oekraïne vooraleer u naar België kwam. U verklaarde hierover bij de DVZ dat u bleef wonen in de Chapaeva straat nr. 17 van 1995 tot aan uw vertrek op 15 oktober 2018 (Verklaring DVZ, rubrieknr. 10). Dit adres is volgens uw verklaringen bij het CGVS het adres van uw ouders (CGVS I, pg. 4). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS stelde u echter dat u tijdens de laatste periode voor uw vertrek verbleef bij L. (...), een vriendin van uw moeder die in de Microwijk woont. U was bovendien tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig coherent over de duur van uw verblijf bij L. (...), u stelde immers eerst dat u er een week verbleef, vervolgens verklaarde u dat het twee weken of iets meer was, om uiteindelijk te verklaren dat het om drie weken ging (CGVS I, pg. 15). Bovenstaande weinig consistente verklaringen over uw laatste verblijfplaats voor uw komst naar België, versterken het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen betreffende het moment waarop u te weten kwam via uw zoon dat uw vader u wou laten opnemen in het ziekenhuis. Gelet op het feit dat u de laatste drie weken voor uw vertrek op 15 oktober 2018 bij L. (...) gewoond zou hebben, zou dit immers betekenen dat u volgens uw verklaringen bij de DVZ – nl. dat uw zoon u over de opname in het psychiatrisch ziekenhuis geïnformeerd zou hebben in oktober 2018 – bij L. (...) zou gewoond hebben op het moment dat uw zoon u inlichtte over een mogelijke opname in een psychiatrisch ziekenhuis terwijl u volgens uw verklaringen bij het CGVS op dat moment nog thuis woonde. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u ingelicht werd over een mogelijke opname in een psychiatrisch ziekenhuis door uw zoon en u weinig consistente verklaringen aflegde over uw laatste verblijfplaats - en met name uw verblijf bij L. (...) dat u expliciet linkte aan het moment dat u te weten kwam dat uw vader van plan was om u te laten opnemen -, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid van de problemen die u met uw vader zou gekend hebben en het feit dat hij concrete plannen zou gehad hebben om u te laten opnemen in een psychiatrische instelling.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Voor haar incoherente verklaringen bij het CGVS, biedt zij vooreerst niet de minste verklaring. Verder kan niet worden aangenomen dat de korte duur van het interview en de beweerdde onderbrekingen bij de DVZ een verklaring bieden voor de voormelde vaststellingen. Hoe dit zou kunnen verklaren waarom verzoekster bij de DVZ omtrent zowel het ogenblik waarop zij door haar zoon werd ingelicht over de plannen van haar vader als haar verblijfplaats(en) voorafgaand aan haar vertrek verklaringen aflegde die duidelijk in strijd zijn met haar latere gezegden bij het CGVS, kan namelijk niet worden ingezien. Verzoekster verwijt verweerder verder weliswaar dat zij niet in staat werd gesteld om de betreffende ‘misverstanden’ uit te klaren, doch het feit dat zij met de voormelde inconsistentie niet werd geconfronteerd doet geenszins afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van inconsistenties is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Verzoekster toont niet aan dat de betreffende inconsistenties reeds tijdens het persoonlijk onderhoud werden vastgesteld, zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij hiermee had moeten worden geconfronteerd. Bovendien is het niet ernstig van verzoekster om verweerder te verwijten dat de kans niet werd geboden om de inconsistenties te verhelderen doch vervolgens over deze inconsistenties zelf niet de minste verdere duiding te geven, hoewel zij hiertoe de kans heeft middels onderhavig verzoekschrift.

Verzoekster laat de bestreden beslissing verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Daarenboven legde u zeer vage verklaringen af over de persoon die uw vader zou gecontacteerd hebben om u te laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis. U verklaarde eerst dat u de kennis van uw vader die dit zou regelen niet kende (CGVS II, pg. 6). Toen u opnieuw gevraagd werd wie deze kennis was die dit zou geregeld hebben, verklaarde u eerst dat het geen zin had om de naam van deze persoon te geven. U stelde dat de persoon die dit regelde, de persoon was tot wie hij zich voortdurend richtte (CGVS II, pg. 6). Toen u opnieuw gevraagd werd wie deze persoon was, stelde u dat het een goede kennis was tot wie hij zich wendde om iets te regelen (CGVS II, pg. 7). U kon echter niet zeggen welke positie deze persoon had en van waar uw vader deze persoon kende. U vermoedde misschien via het werk (CGVS II, pg. 7). Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen over de persoon die ervoor zou zorgen dat u in een psychiatrisch ziekenhuis zou belanden zijn weinig aannemelijk. Volgens uw verklaringen was deze persoon immers verantwoordelijk voor uw gedwongen opname in een psychiatrisch ziekenhuis, bovendien was hij iemand tot wie uw vader zich voortdurend richtte en zou hij

een goede kennis van uw vader zijn. Er kan gelet op deze vaststellingen, dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u een duidelijker beeld kan scheppen van deze spilfiguur uit uw asielrelaas én u ten minste kan uitleggen van waar uw vader deze persoon kende en hoe deze instaat zou kunnen zijn om u te laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze volledig onverlet laat, onverminderd gelden.

Eveneens laat verzoekster de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar gesteld wordt:

“Zelfs indien, de problemen met uw vader – en met name het feit dat hij u gedwongen zou willen laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis – waarachtig zouden zijn, dan nog dient te worden vastgesteld dat u op geen enkele wijze een poging ondernomen hebt om bescherming te zoeken voor deze problemen in Oekraïne. Toen u gevraagd werd of u ooit iets gedaan had om het fysieke geweld van uw vader aan te klagen, zei u immers ‘neen’ (CGVS II, pg. 10). U gaf daarnaast aan dat u niet naar een advocaat was gegaan omdat er in Oekraïne een systeem is waardoor u niet naar een advocaat kan gaan (CGVS II, pg. 10). Dit is echter een blote bewering die u op geen enkele wijze staft. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u niet de minste poging hebt ondernomen om een klacht in te dienen tegen uw vader voor het fysieke geweld en voor de poging die hij zou ondernomen hebben om u te laten opsluiten in psychiatrische instelling. Bovendien zijn de redenen waarom u geen klacht indiende of niet wou indienen ruimschoots onvoldoende. U verklaarde immers dat u tegen uw vader geen klacht kon indienen enkel en alleen omdat het uw vader was (CGVS II, pg. 10). U stelde bovendien dat u niet naar de politie stapte omdat uw vader nooit zou toegeven of bekennen dat hij u zou willen laten opsluiten (CGVS II, pg. 10). Het loutere feit dat het uw vader betreft en dat hij niet zou bekennen is echter geen gegronde reden om geen klacht in te dienen wanneer hij u dermate fysiek mishandeld zou hebben en u zelfs zou willen laten opsluiten hebben in een psychiatrische instelling. Uiteindelijk verklaarde u dat u geen stappen had ondernomen had tegen uw vader omdat u dat zinloos vond (CGVS II, pg. 10). Er dient dan ook benadrukt te worden dat er slechts sprake kan zijn van gegronde vrees voor vervolging wanneer er in uw land van herkomst geen bescherming aanwezig is. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u echter op geen enkele wijze aantonen dat de autoriteiten in Oekraïne onwillig of onmachtig zouden zijn om u te helpen in uw eigen dorp of daarbuiten.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoekster deze ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

Wat betreft de derde door verzoekster aangehaalde reden, met name de door haar aangehaalde discriminatie ten aanzien van moslims in haar regio, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Voorts haalde u aan dat u in het district Kamjanets-Podilsky te kampen had met discriminatie omwille van uw geloofsovertuiging. Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gelden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hoewel u verschillende betreuenswaardige incidenten aanhaalde, kunnen de door u genoemde feiten, gezien hun beperkte ernst, niet worden gelijkgeschakeld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Wanneer u gevraagd werd wat u bedoelde met discriminatie gaf u immers aan dat u als moslima negatieve en haatvolle opmerkingen ontving sinds u gesluierd was. U zou er voorts bekeken worden en uitgelachen worden (CGVS I, pg. 21 & 22). Dergelijke negatieve commentaren, kunnen echter bezwaarlijk, hoe betreuenswaardig ook, als een ernstig feit van vervolging aanzien worden. Ze wijzen immers niet op daden van vervolging die uw leven, vrijheid of fysieke integriteit aantasten.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u, indien u niet meer welkom zou zijn bij uw ouders omwille van uw bekering tot de islam, instaat moet geacht worden om naar een andere plaats in het stadsdistrict Kamjanets-Podilsky te verhuizen of u elders in Oekraïne te vestigen. U bent immers een 50-jarige volwassen vrouw met een diploma en werkervaring als bibliothecaris en marktkraamster waardoor er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u voor zichzelf kan instaan (CGVS I, pg. 9).

U stelde tijdens het eerste persoonlijke onderhoud dat het niet mogelijk was voor u om u buiten het stadsdistrict Kamjanets-Podilsky te vestigen. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat dit onmogelijk was voor u omdat u uw officiële woonregistratie of propiska zou moeten wijzigen om aan werk te geraken in Kiev (CGVS I, pg. 22). Dergelijke uitleg stemt echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Oekraïne Woonregistratie en arbeidsovereenkomst, CEDOCA, 9/07/2019). Uit onze informatie – die werd toegevoegd aan het

administratief dossier - blijkt immers dat een werkgever niet van een werknemer mag eisen dat hij zijn woonplaats doorgeeft. Het is bovendien wettelijk niet toegestaan aan een werkgever om een werknemer te weigeren enkel en alleen op basis van het niet aanwezig zijn van een woonplaatsregistratie in zijn paspoort. Daarnaast verklaarde uw advocaat dat een Oekraïense werkgever – hoewel hij in principe geen officiële woonregistratie mag eisen van een werknemer – wel een officiële woonregistratie mag eisen van een werknemer wanneer deze in aanraking komt met waardevolle goederen (CGVS II, pg.20). Bovenstaande opmerking van uw advocaat is echter niet helemaal correct. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt – en die werd toegevoegd aan uw dossier – blijkt immers dat er een specifieke regeling bestaat voor werknemers die geen woonregistratie hebben maar die in contact komen met waardevolle goederen en waarbij er dan een arbeidsovereenkomst met volledige materiële aansprakelijkheid opgesteld moet worden. In deze overeenkomst moet verplicht de woonplaats van de werknemer opgenomen worden. Indien de woonplaats van de officiële woonregistratie van de werknemer niet overeenkomt met de feitelijke woonplaats van werknemer kan de feitelijke woonplaats in de overeenkomst opgenomen worden. Voorts verklaarde u tijdens het laatste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat u zich niet zou kunnen vestigen buiten Kamjanets-Podilsky omdat u illegaal van appartement naar appartement zou moeten gaan aangezien u van niemand een officiële woonregistratie zou krijgen (CGVS II, pg. 11). Uw advocaat wees er voorts op dat u eerst over een eigendom of een huurcontract zou moeten beschikken vooraleer u een nieuwe officiële woonregistratie kan aanvragen. Uw advocaat zei dat u hiervoor enkele maanden huur op voorhand zou moeten betalen en het moeilijk is voor u om dergelijke som te verzamelen (CGVS II, pg. 19 & 20). Er dient in deze echter te worden opgemerkt dat het niet noodzakelijk is om een officiële woonplaatsregistratie of propiska te hebben van een regio buiten Kamjanets-Podilsky om zich ook effectief buiten Kamjanets-Podilsky te kunnen vestigen. Uit een sociologisch onderzoek naar woonregistratie van het Oekraïense onderzoekscentrum CEDOS en de ngo ZMINA (juli-september 2018), blijkt immers dat ongeveer 3,3 miljoen of 12% van de bevolking niet op hun plaats van officiële woonregistratie wonen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat er volgens de krant Sedognya in Oekraïne een hele industrie bestaat om mensen toch aan een de facto woonregistratie te helpen en men bijvoorbeeld voor ongeveer 70 euro een woonregistratie voor een half jaar kan verkrijgen in Kiev.

Ten slotte, verklaarde uw advocaat dat u een officiële woonregistratie nodig hebt om sociale uitkeringen zoals een leefloon te verkrijgen (CGVS II, pg. 20). Hoewel het voor een persoon die geen officiële woonregistratie heeft op zijn plaats van werkelijk verblijf moeilijk kan zijn om daar sociale subsidies aan te vragen, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt zeker niet dat dit onmogelijk is (COI Focus Oekraïne Woonregistratie arbeidsovereenkomst, CEDOCA, 9/07/2019). Bovendien heeft de Oekraïense ministerraad de procedure om sociale subsidies of uitkeringen te krijgen vereenvoudigd en moet de aanvrager die op de plaats van zijn reëel verblijf een aanvraag indient geen bewijs meer afleveren dat men de subsidie nog niet verkregen heeft op de plaats van zijn officiële woonregistratie. Daarnaast zijn er in de praktijk ook verschillende manieren om moeilijkheden bij aanvragen buiten de plaats van officiële woonregistratie te omzeilen. Wat betreft de toegang tot medische bijstand, dient te worden opgemerkt dat volgens de krant Segodnya een eenvoudige verklaring in de polikliniek over zijn feitelijke woonplaats voldoende is om er ook zonder woonregistratie toegang te verkrijgen. In de praktijk verkregen slechts 2% van de personen met woonregistratie en 3% van de personen zonder woonregistratie geen toegang tot de plaatselijke polikliniek.

Daarnaast gaf u, met betrekking tot een verplaatsing naar een andere plek binnen het stadsdistrict Kamjanets- Podilsky of een verhuis naar een grootstad als Kiev, aan dat u als moslima in Oekraïne geen werk kon vinden (CGVS I, pg. 22 & 23). Uw advocaat verklaarde hierbij dat er discriminatie is ten opzichte van personen met uw geloofsovertuiging waardoor u moeilijk aan een woning zou kunnen raken en dus ook moeilijker een propiska of officiële woonplaatsregistratie zou kunnen verkrijgen. (CGVS II, pg. 19 & 20). Er dient echter te worden opgemerkt dat bovenstaande beweringen, die betrekking hebben op de discriminatie van moslims op de arbeids- en woningmarkt in Oekraïne, blote beweringen zijn die u op generlei wijze staft met documenten of informatie. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien geenszins dat er op de arbeids- en woningmarkt in Oekraïne – meer bepaald in grootsteden als Kiev - sprake is van systematische en consequente discriminatie. In het 'Report on International Religious Freedom – Ukraine' (ECOI (US Department of State), 29/05/2018) wordt er immers met geen woord gerept over dergelijke ernstige vormen van discriminatie die het voor moslims onmogelijk zouden maken om te werken of een woning te huren of te kopen in Oekraïne en meer bepaald in grootsteden als Kiev. Er wordt in een artikel uit de 'Kyiv Post' (Hijab-wearing Muslim women still face prejudice in Kyiv, Kyiv Post, 7/08/2017) wel aangegeven dat er in Oekraïne – net zoals in andere Europese landen – nog steeds vooroordelen zijn ten opzichte van vrouwen die een hijab dragen maar dat deze vooroordelen zich voornamelijk beperken tot het af en toe krijgen van een negatieve opmerking op openbare plekken. Deze vooroordelen vertalen zich echter niet in buitensporige

vormen van systematische én onoverkomelijke discriminatie die het voor u – als moslima - onmogelijk zouden maken om in Oekraïne te wonen en te werken.”

Verzoekster onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motivering te weerleggen doch laat deze geheel ongemoeid. Bijgevolg wordt deze geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en blijft deze onverminderd gelden.

Verzoekster laat de bestreden beslissing eveneens geheel onverlet waar terecht aangegeven wordt:

“Op 08/04/2019 stuurde uw advocaat een aantal opmerkingen over het verloop van beide persoonlijke onderhouds. Wat betreft de opmerking dat u de kopies van de verslagen van de persoonlijke onderhouds pas na het tweede persoonlijk onderhoud ontving (punt 1), dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk kopies van beide persoonlijke onderhouds hebt ontvangen en dat u voor het ontvangen van een beslissing inzake uw verzoek de kans hebt gekregen op opmerkingen hierover te formuleren, getuige de bewuste mail van uw advocaat. Wat betreft de kritiek op de correcte schrijfwijze van benamingen van plaatsen en st[r]aten, of de (beweerde) omissie van één of enkele woorden in bepaalde zinnen van de beide verslagen van het persoonlijke onderhoud (zie punt 2-35), meent het CGVS dat dergelijke details geen substantiële invloed hebben op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De vaststellingen in deze beslissing zijn ook niet gestoeld op deze door uw advocaat betwiste passages in het gehoorverslag. Wat betreft de meer fundamentele kritiek van uw advocaat, met name dat de suggestie dat interviewer u doelbewust in verwarring wenste te brengen door foutief te confronteren met incoherenties of tegenstrijdigheden in uw relaas (punt 36), meent het CGVS dat dergelijke kritiek niet gefundeerd is. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de protection officer van het CGVS die het interview voert een neutrale en onpartijdige ambtenaar is, die geen enkel belang heeft bij een specifieke uitkomst van een bepaalde asielprocedure. Het CGVS volgt de suggestie – zelfs beschuldiging – dat de protection officer u doelbewust in verwarring probeerde te brengen, wat u van streek zou hebben gemaakt, met als consequentie een negatieve beslissing in de asielprocedure, helemaal niet. De vaststellingen die zijn opgesomd in deze beslissing, zijn gestoeld op een veelheid aan objectieve conclusies op basis van de verklaringen die u tijdens het persoonlijk onderhoud hebt afgelegd.”

Bijgevolg blijven ook deze motieven onverminderd overeind.

De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De tickets betreffende uw vlucht naar België, uw intern paspoort, uw reispaspoort en uw scheidingsakte bevestigen enkel uw identiteit, uw herkomst uit het dorp Smotrytsj in het district Kamjanets-Podilsky van de provincie Chmelnytsky, uw scheiding en uw vlucht naar België die in deze beslissing niet worden betwist.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en

waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in het district Kamjanets-Podilsky (provincie Kmylnytska) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.”

Verzoekster onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen en laat deze motieven geheel ongemoeid. Zij brengt geen informatie bij die afbreuk zou kunnen doen aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie en toont op generlei wijze aan dat de situatie in haar land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont zij niet aan dat zij op grond van deze bepaling in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT